

Κική Δημουλά, Τα πάθη της βροχής

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 07 Ιανουάριος 2014 13:10

Εν μέσω λογισμών και παραλογισμών
άρχισε κι η βροχή να λιώνει τα μεσάνυχτα
μ? αυτόν τον πάντα νικημένο ήχο
σι, σι, σι.

Ήχος συρτός, συλλογιστός, συνέρημος,
ήχος κανονικός, κανονικής βροχής.

Όμως ο παραλογισμός
άλλη γραφή κι άλλη ανάγνωση
μού? μαθε για τους ήχους.
Κι όλη τη νύχτα ακούω και διαβάζω τη βροχή,
σίγμα πλάι σε γιώτα, γιώτα κοντά στο σίγμα,
κρυστάλλινα ψηφία που τσουγκρίζουν
και μουρμουρίζουν ένα εσύ, εσύ, εσύ.

Και κάθε σταγόνα κι ένα εσύ,
όλη τη νύχτα
ο ίδιος παρεξηγημένος ήχος,
αξημέρωτος ήχος,
αξημέρωτη ανάγκη εσύ,
βραδύγλωσση βροχή,
σαν πρόθεση ναυαγισμένη
κάτι μακρύ να διηγηθεί
και λέει μόνο εσύ, εσύ, εσύ,
νοσταλγία δισύλλαβη,
ένταση μονολεκτική,
το ένα εσύ σαν μνήμη,
το άλλο σαν μομφή
και σαν μοιρολατρία,
τόση βροχή για μια απουσία,
τόση αγρύπνια για μια λέξη,
πολύ με ζάλισε απόψε η βροχή
μ? αυτή της τη μεροληψία
όλο εσύ, εσύ, εσύ,
σαν όλα τ? άλλα νά? ναι αμελητέα
και μόνο εσύ, εσύ, εσύ.